

Maria Molins

Dilluns, 05 Setembre 2016 00:00 Escrit per Toni Puntí

(/media/k2/items/cache/31ab9add10fbfc0fed2ca409a4405b92_XL.jpg)

Foto Elena Angrill

Creativa i arriscada, un cigne a la catifa vermella.

Faig temps a l'hotel on farem l'entrevista mentre la Maria es maquilla per a les fotos. Després sabré que la cerimònia de maquillar-se, “posar-me la màscara”, és important. Agafo un diari i llegeixo dues notícies en diagonal: “Johansson reina entre homes” i “Susan Sarandon, nueva musa de Marc Jacobs”. La primera explica que Scarlet Johansson és l'única dona entre els deu intèrprets més taquillers de Hollywood. La segona diu que Sarandon, de 69 anys, ha fet de model per a l'última col·lecció del dissenyador nord-americà. Indústria i moda. Dos temes que, sense voler, ocuparan part de la conversa amb Maria Molins.

Maria Molins apareix esplèndida i amb la directa posada. Té ganes d'explicar-nos un pas més en la seva carrera.

La pianista Bàrbara Granados organitzava un concert benèfic a Luz de Gas per al grup Àgata, que treballa pel suport a la dones afectades de càncer de mama. Em va trucar i em va dir: “Vols venir? Vols cantar?”. I jo vaig dir: “Però si és la meva il·lusió!”. Vaig fer dues cançons i va ser preciós. Hem posat fil a l'agulla per tirar endavant un projecte per fer un

espectacle de cabaret. D'aquí a un any ens agradaria poder-lo presentar. Només havia cantat una mica a *A Little Night Music* (Mario Gas, 2000) i a *Una comèdia espanyola* (Silvia Munt, 2009), però ara vull fer un pas més. Cantar és un vell somni com també ho era la comèdia.

A Maria Molins li escauen els drames però fa temps que sento dir-li això de la comèdia. Quan feia Purga (Ramon Simó, 2015) no parava de reclamar-ho, com una teràpia per suportar un paper tan dramàtic com el seu.

I aquest últim any també he fet comèdia. He estat a Madrid gravant capítols de *La que se avecina* (Telecinco) i m'ho he passat "teta". La comèdia requereix entrenament, ritme, i una sèrie com aquesta, a més, té una difusió enorme. M'ho va proposar la meva representant, Ruth Franco, i no ho vaig dubtar. Per què no ho havia de fer?

I per què Madrid? Faries les maletes per anar a treballar allà?

El que vull és treballar. Aquí em coneixen però allà no. I això vol dir començar de zero. Vaig fer el pas quan va morir, massa jove, la meva representant, Eli Cabrero, i vaig començar a treballar amb Ruth Franco. No tenim ben resolt el pont entre les dues ciutats. Em passa a mi i a altres actors molt coneguts a Catalunya. També hi ha actrius catalanes que han fet carrera a Madrid i que mai no reben cap trucada de Barcelona. És un problema greu. I recíproc. Fa vint anys que em dedico a això i he après que no passa res quan un director em diu: "No sé quiéres". A una representant li demanes feina, és clar. Però també una relació de confiança i honestat. Tu no hi ets quan ella et ven. Què li deus dir de mi Ruth Franco als directors de càsting? Necessites confiar-hi i no és fàcil trobar el perfil idoni. Ara per ara, no tanco les portes a res.

Algú que et coneix bé m'ha demanat que et preguntis si encara li demanes tot a la vida o si ja ho tens tot. Què hi dius?

Tinc molta sort. Em considero afortunada. Encara tinc il·lusió i moltes coses a fer. L'altre dia quan cantava se'm va obrir un món... També he escrit un curt i el vull dirigir. És una història sobre la prostitució que ha sorgit a partir del personatge que faig a *La Riera*.

Sempre has estat tan inquieta?

El que volia era ser ballarina. Quan tenia tres anys –la meva mare m'ho recordar– vaig veure per televisió *El llac dels cignes* i em va impressionar molt. Vaig començar ballet clàssic quan encara no arribava a la barra. I així, fent dansa, vaig entrar a l'Institut del Teatre. Fent classe, em vaig lesionar de debò. Em vaig esqueixar com un bacallà i em vaig enfonsar. I llavors vaig obrir la porta de la interpretació, tancada fins aleshores. A l'Institut del Teatre, quan jo vaig fer la carrera, o cantaves, o ballaves o estudiaves per ser actriu... i això, al final, t'encasella. A mi m'agrada tocar-ho tot. Crec que els artistes tenim diverses facetes i només les hem de desenvolupar.

Els seus pares haurien preferit que la Maria fes una carrera "segura". Però ella es va matricular a Belles Arts, carrera que va estudiar la seva mare.. De petita va escoltar molta música, jugava sota el piano que tocava el pare. Es va acostumar a l'olor de pintura i l'aiguarràs de la mare i a les exposicions. Es va anar fent gran i el virus de l'art ja havia fet la seva feina.

La màscara d'actriu és una bona manera de superar la timidesa. Quan a l'escola em deien: "Molins, a la pissarra!", jo passava vergonya. Avui, quan em vesteixo i em maquillo, permeto a la Maria tímida entrar en un altre món. Surts de tu mateixa, entres en un personatge i això et fa fort. Un dels pitjors somnis d'actriu és estar en un escenari i oblidar el text o que estàs despullada. És la por que algú vegi la Maria de debò, no el personatge. És la màscara la que et salva. I això també serveix quan el teu personatge, com va passar fent *A la deriva* (Ventura Pons, 2009), es despulla literalment en moltes escenes.

A la Isabeleta d'*El cor de la ciutat* (TV3, 2000-2009) la vas arribar a odiar?

El paper havia de ser per tres mesos i va durar vuit anys! Vaig anar a veure testimonis de Jehovà per inspirar-me i de seguida vaig trobar el personatge. Però la gent pel carrer confonia persona i personatge. Vaig fer *La dama de Reus* (Ramon Simó, 2008) al TNC, sortia a escena i sentia: "Mira, la Isabeleta!". Vaig passar-m'ho molt bé amb ella però sí, la vaig odiar. Ara, però, l'Àgata de *La Riera* s'ha menjat la Isabeleta. La puta s'ha menjat la monja.

Aquest ha estat un bon any...

Tres sèries en un any t'obliga a un tetrís personal i laboral brutal. *La embajada* (Antena 3) i *La que se avecina* (Telecinco) a Madrid i *La Riera* (TV3), a Barcelona. He viscut a l'AVE. No em mouen els diners, o no només, busco feina. I vull que es vegi allò que faig.

Potser per això, perquè vol posar en relleu allò que fa, és de les actrius que defensen amb orgull la catifa vermella i aquell glamur d'actriu que, un mal dia, un conseller de Cultura es va atrevir a reivindicar. Hi ha una cosa que juga molt a favor seu. Li agrada la moda i defensa els dissenyadors locals.

Els equips de vestuari saben que m'agrada canviar-me de roba. Veig la moda com una de les belles arts. Una desfilada és una posada en escena. A mi no em veuràs en una catifa vermella amb texans, de carrer. Tu et vens, les pel·lícules s'han de vendre. Això també és una indústria. És la teva nit, la teva pel·lícula. Ho hem de posar fàcil. He fet el personatge de *La Riera*, una prostituta de luxe. Fer de puta t'obliga a entendre les putes. Elles venen el cos. Els actors i les actrius fem una mica el mateix, venem una estona el nostre cos, la nostra ànima, les nostres emocions. El món sòrdid de la prostitució té proxenetes. Nosaltres tenim representants i és tot legal. Vendre's no és dolent, tots ho fem.

Se't nota que convius amb un productor...

Deu ser això... Vaig fer un curs per aprendre a vendre't. Aquí hi ha un pudor i és una feina essencial. A Hollywood diuen que un 50% és la teva carrera i l'altre meitat és la teva capacitat de vendre't. Però amb el Carles tenim un pacte i és el consell que dono a les parelles del sector que conec: "A casa, prohibit parlar de teatre!". I menys ara que tenim la Dora.

La teva filla té els anys que tu tenies quan vas veure *El llac dels cignes*.

Li vaig fer una carta astral i em va sortir que seria matemàtica. Fa uns quants dies li vaig posar *El llac dels cignes* i em va dir que no, que preferia la Peppa Pig. De moment, li agrada molt disfressar-se.

Amb qui vols treballar?

Vull obres ben escrites, honestes, amb risc, que quedi clar què volen explicar. M'agrada treballar amb directors/es que deixen els actors lliures tot i que saben on volen arribar. En aquest sector, tant en direcció, com en autoria, actors... quan hi ha por, assegurem, fem el que sabem fer i passa el que no m'agrada veure o que em passi a mi a l'escenari o al cinema, que és que anem a "agradar". Busco la honestedat en la meva feina i per això cal el risc. És una aspiració personal, una fulla de ruta. Rodo una nova pel·lícula aquesta tardor. És un compromís i això m'ha fet dir que no a dos bons projectes teatrals. Aquesta feina és així.

Dora M. M.

Abans de l'entrevista vaig posar-me en contacte amb la parella de la Maria, el productor teatral Carles Manrique. Volia que em suggerís algunes preguntes que jo faria de forma anònima "de part de gent que et coneix bé". Les preguntes tenen a veure amb els desitjos que, gairebé abans de demanar-li res, la mateixa Maria Molins em va expressar. Potser això explica la bona sintonia de la parella des de fa tantíssims anys. La Maria i el Carles són pares de la Dora, una nena de tres anys que va néixer alguns dies després que la Maria recollís el seu Gaudí per *El bosc* (2012). El nom de la nena coincideix amb el del personatge de la Maria al film d'Oscar Aibar. Rescato el Whatsapp per recordar les preguntes que tenen el *copyright* del Carles: "És cert que et torna boja cantar?" i "Et faria il·lusió posar-te un dia darrere la càmera?". I encara una tercera: "Li demanes tot a la vida o ja ho tens tot?".

Tuit

398 people like this. Be the first of your friends.

G+1

Etiquetat com a [entrevista \(/personatges/entrevista/itemlist/tag/entrevista\)](/personatges/entrevista/itemlist/tag/entrevista) [personatges \(/personatges/entrevista/itemlist/tag/personatges\)](/personatges/entrevista/itemlist/tag/personatges)

Fes un comentari

Estigues segur que has introduït la informació requerida (*) on s'ha indicat. El codi HTML no està permès.